

KLADSKO, 26. ÚNORA 1923

„Necháte na sebe dlouho čekat, vrchní strážmistře!“

Tato slova přivítala Franze Koschellu, když vcházel do kanceláře Heinricha Richtera. Komisař stál u okna. Ještě před chvílí nejspíš kroužil kolem svého stolu a čekal na podřízeného. Když se čekání prodloužilo, udělal si krátkou přestávku.

Ochladilo se, pomyslel si Franz. Pocit chladu ještě zesílil, když se komisař posadil za stůl a upřel na něj ledový pohled.

„Uvědomili napřed Vratislav! Vratislav! Ne nás! Jako by si mysleli, že na to nestačíme!“

Franz mlčel. Nemělo smysl žádat, aby byl uveden do obrazu, jenom by se vystavil nevybíravým poznámkám komisaře. Rozhodl se, že počká.

„Nejspíš sis myslel, že jsme si získali dobrou pověst, Koschello, že po tom všem, co jsme dokázali, si zasloužíme nějakou úctu! Ale ne. Dávají nám najevo, kam patříme...“

Koschella se rozhodl neobsazovat volnou židli naproti Richterovi, protože také věděl, kam patří. Stál uprostřed kanceláře s rukama založenýma na hrudi. Čekal na chvíli, ve které se šéfovo rozhořčení promění v konkrétnější, srozumitelný pocit, ventilující nahromaděnou energii.

Neopomněl si přebrat slova, která zaslechl. Těmi společnými úspěchy se komisař nechal poněkud unést, příliš velký podíl na nich neměl. Dva okázalé případy, které měl Richter nejspíš na mysli, vyřešil kapitán Wilhelm Klein se skromným Koschellovým přispěním.

Vratislav. Franz předpokládal, že případ, který nadřízeného pobouřil, musel být opravdu závažný. Podle všeho nemohlo k ničemu dojít v Kladsku, protože o tom by už Franz věděl, ale někde v bohem zapomenutých oblastech hrabství. Svědkové takových událostí, možná pod vlivem

silných prožitků, se s žádostí o pomoc obrátili právě do Vratislavi. Příčin, proč nezavolali na nejbližší stanici, mohlo být víc. Zaprvé, závažnost události, jíž byli svědky: oznamovatelé mohli usoudit, že musí uvědomit Vratislav, což mělo určitý význam. Zadruhé, mohli to být turisté, které nenapadlo, že i menší města mají svoje strážce zákona. Tak či onak, oba případy podporovaly Richterův náhled na věc. Kladská policie byla opomenuta, čímž se jí, jak trefně pravil, dalo najevo, kam patří.

„Stejně ten případ nenecháte těm ochlastům z Vratislavi, komisaři. Ztratili by tady na maloměstě i svoje škrpály...“

„Nebudeš mi, Koschello, říkat, co mám dělat!“ čertil se Richter. „Jistěže jim ho nenechám. Nenechám ho ani těm lemplům z Bystrice. Proto máme v Kladsku kriminální oddělení, aby se o takové věci postaralo.“

Koschella přikývl. Vražda, o to šlo. Čekal na instrukce.

„Sněžník. Stalo se to na Sněžníku, Koschello. Dneska ráno tam našli mrtvolu visící z rozhledny. Bohužel to nebyla sebevražda. Podle svědectví člověka, který tělo našel, byl muž před smrtí zmrzačen. Měl zmasakrovaný obličej... Nevíme, co je oběť zač, našel ji člověk, který běžně žije v Kletně. Prošlapával turistům cestu. Všechno se dozvíte na místě. Prikázal jsem, aby z Bystrice a Stroně poslali lidi k zajištění terénu. Dostali jasné instrukce, než přijedete, nemají s ničím hýbat ani na nic šlapat.“

„Podaří se jim udržet turisty stranou?“

„Musí. Pár jich teď ale na Sněžníku je. Prý jsou na vrcholu hrozné podmínky, spousta sněhu, lavinové nebezpečí. Ba co víc, ze západu se blíží mraky. V nejbližších dnech má sněžit a foukat...“

„Musíme si tedy pospíšet.“

„Ano, musíme si pospíšet. Vezmeš s sebou lidi, co ti pomůžou, Koschello,“ prikázal nadřízený.

„Vezmu je všechny: Schulze i Czoska.“

„Dobře.“ Richter nerozpoznal sarkasmus v hlase podřízeného. „A ještě jedna věc, vrchní strážmistře. Do Kladské Bystrice zanedlouho přijede vlakem člověk z Vratislavi.“ Komisař smířlivě zvedl ruce, když viděl Koschellovu reakci. „Rozmluvil jsem jim, aby posílali svého detektiva. Oháněli se jakýmsi policistou z Valbřichu, ale nekolu-

jí o něm nejlepší zvěsti. Ten, koho pošlou, je lékař, profesor z univerzity.“

„Z univerzity? K čemu nám tady bude nějaký felčar, krucinál?“

„Jde o to zmrzačení tváře oběti...“ V Richterově hlase bylo slyšet, že ani jemu nejde tato spolupráce pod nos. „Souhlasil jsem s účastí toho člověka na našem vyšetřování, protože po odmítnutí spolupráce s detektivem by mi po dalším zpochybnění účasti jejich experta zakroutili krkem.“

Koschella věděl, že to Richter kvůli soukromým ambicím nemohl odmítnout. Nejspíš pořád počítal s tím, že se jednou bude spolu s rodinou procházet po vratslavském náměstí, pyšný jako páv na nové umístění a povýšení.

„Ten profesor je patolog. Prý se vyzná, může být užitečný. Tělo ze Sněžníka bude potřeba někam odvézt a prohlédnout. Vezměte je do Bystřice. Tam provedete ohledání. Všechny zprávy mi průběžně posílejte. V případě jakýchkoli zjištění mi budeš volat, rozumíš?“

„Jistě, komisaři.“

„Ještě jedna věc.“ Na Richterově tváři se objevil jízlivý úšklebek. „Doufám, že jste si dneska vzal podvlíkačky, Koschello. Jinak vám tam umrznou zadky, je tam příšerná zima.“

KLADSKÉ HRABSTVÍ, 26. ÚNORA 1923

Podle očekávání nadřízeného Koschellovi v té příšerné zimě zadek skutečně div neumrzl, a to ještě než doje-
li do Bystřice. Topení v autě neplnilo svou roli, jak mělo,
a silný vítr smýkal jejich adlerem po kluzké silnici. Lo-
thar Schulz si v těchto podmínkách kupodivu celkem vě-
děl rady. Franz obdivně sledoval, jak manévruje volantem
a vyhýbá se sněhovým závějím navršeným silným větrem.

„Do Bystřice bychom to měli zvládnout, ale až do Vlčí-
ho Dolu to s touhle rachotinou bude problém...“ pronesl
ze zadního sedadla Czosek.

„To zvládneme. Máme po cestě nabrat ještě toho profes-
ora z Vratislavi?“ ujistil se Schulz.

„Přesně tak.“

„Není hloupý, ten profesůrek,“ zařehotal se Schulz.
„Vždyť mohl vystoupit v Kladsku a jet za námi. Vybral si
vyhřáté kupé. Vystoupí v Bystřici, počká na nás v restau-
raci, dá si kafičko, koňáček a pak teprve nasedne do vyto-
peného auta.“

„Myslíš, že se to auto stihne vytopit do Bystřice, Schul-
zi?“ zeptal se Koschella pochybovačně.

„Jasně, tímhle tempem nám to bude trvat ještě aspoň
půl hodiny.“

Vrchní strážmistr pokýval hlavou, přejel pohledem
po zasněžené krajině za bočním oknem. Terén se proměnil
ve sněhovou poušť. Vrchy a kopce připomínaly duny, které
byly kvůli nějaké meteorologické anomálii přikryté bílou
peřinou. I stromy pokrylo huňaté chmýří. Po cestě projeli
kolem několika domů. Z komínů stoupal dým, což bylo je-
diné znamení života uprostřed tohoto ledového prázdna.

„Divná věc, šéfe, celá ta vražda na Sněžníku. Že se vůbec
někomu chtělo...“

„Jak to myslíš, chtělo, Schulzi?“

„No, vraždit v takových podmínkách. Vždyť tam musí být příšerná zima, jednoho by to porazilo. A tady se někdo musel tahat s tělem až na věž, předtím ho zmrzačit... To je dřina, nemyslíte, šéfe? Jako by ho nešlo bodnout pod žebra a hodit do příkopu.“

Franz se obrátil na Schulze a chvíli ho pozoroval. Lothar se poslední dobou změnil. Dřív to byl zakřiknutý chlapík ve stínu svého kolegy, strážmistra Paula Seipelta. Působil jako mrzout a těm, kteří ho znali jen od vidění, mohl připadat trochu slaboduchý. Když Seipelt zemřel, Schulz zůstal sám. Nenašel jiného kolegu, se kterým by navázal stejně niterné pouto. V tom okamžiku začala jeho proměna. Ukázalo se, že Schulz má svůj názor a umí mluvit, občas navíc i celkem smysluplně.

„Na tom něco je, Schulzi. Zvláštní místo činu, provedení vraždy je taky dost spektakulární... Na lotra zamordovaného v příkopu by nikdo dlouho nevzpomínal.“

„Ale o viselci na věži císaře Viléma se bude mluvit roky. To je jisté. Jako by se někdo chtěl předvést, co? Koukněte, do stanu, koho chci a kde chci... A vůbec, co to ten hajzl udělal s obličejem toho nešťastníka? Pořádně jsem to nepochopil... odřezal ho?“

„Nevím, Schulzi. To se dozvíme na místě.“ Koschella přerušil dohady. Sám nevěděl, kterého Schulze měl radši: toho zakřiknutého, nebo tohoto štěbetalku skákajícího do řeči.

„Vrah mohl oběť znát.“ Czosek neodhadl náladu svého nadřízeného a rozhodl se zapojit do řeči.

Koschella měl sto chutí rozhovor ukončit, ale napadlo ho, že by to neměl dělat. Leon Czosek byl součástí jeho nevelkého týmu. Dosud neměli příležitost spolupracovat na tak závažném případě a Franz věděl, že musí svůj postoj změnit. Byl zvyklý pracovat o samotě, výjimku tvořila spolupráce s kapitánem Wilhelmem Kleinem. To byl však člověk zvenčí a to on vždycky hrával první housle. Koschella teď nesměl zapomínat, že šéfem je on sám.

„Dobrá, tak si to proberme. Schulz správně poznamenal, že když vrah nechal tělo na věži císaře Viléma, chtěl se... předvést. Skutečně, jak místo, tak způsob vraždy to potvrzují. Tisk co nevidět vyčmuchará, k čemu na Sněžníku došlo.“

Noviny z toho budou žít dlouhé týdny. Je bližší vztah s obětí v tomto případě nezbytný k dosažení tohoto cíle?“

„Vlastně ne...“ odpověděl Czosek se zaváháním. „Jestli mu záleželo jenom na tom, aby způsobil rozruch. Vybral si rozhlednu na Sněžníku a náhodnou oběť, turistu, který se tam vydal. V téhle době na vrcholu nejspíš moc lidí není. Osamělé místo, spousta času na provedení akce... A také nemohlo být složité po tom všem pláchnout.“

„To by mohlo znamenat, že máme co do činění se šílen-
cem, který chce zabít jen pro potěšení,“ chopil se tématu Franz. „Ke všemu chce, aby se o jeho činu všichni dozvěděli. Oběť neukryl, ale nechal ji všem na očích. Cíle tedy dosáhl.“

„Takže oběť byla náhodná?“ Schulz se zamračil, stále se soustředil na cestu, ale bylo vidět, že intenzivně přemýšlí. „Prostě cvok většího kalibru?“

„To jsem neřekl.“ Franz zavrtěl hlavou. „Pro nás by bylo lepší, kdyby, jak řekl Leon, vrah oběť znal. Měli bychom se čeho chytit.“

„Nechce se mi věřit, šéfe, že se dva známí vydali do hor a jejich společnej výlet skončil takhle tragicky,“ špičkoval Schulz. „Co by se asi tak mohlo stát? Šli si na nervy, jeden to nevydržel a dostal nápad, že kamaráda oběsí na věži, a navíc mu odřízne obličej?“

„Musím s tebou souhlasit, Schulzi,“ vzdychl Koschella. „Taky mi začínáš lézt na nervy, ale tohle by mě nikdy nena-
padlo. Nanejdvůh by ti jedna přiletěla, vyhodil bych tě z auta a nechal tě, abys zmrznul na cestě.“

„Ale to neuděláte, šéfe, protože neumíte dobře řídit a sám byste do Bystřice nedojel?“ Ze Schulzova hlasu bylo těžké vyvodit, jestli navázal na vtip, nebo jestli se ujišťuje, že mu od nadřízeného nic nehrozí.

„Jistě, to je jediný důvod,“ souhlasil Franz. „Navíc máš pravdu, musel bych být šíleně odhodlaný, abych udělal něco takového jako vrah ze Sněžníku. Tolik mi zase krev nepiješ...“

Tentokrát Schulz šéfovi náladu odhadl správně a prozíravě mlčel.

„Víte co? Aby člověk provedl něco takového, musel to mít v hlavě vážně pomatené.“ V Czoskovi se skutečně něco zlomilo, poněvadž začal odvázněji formulovat myšlenky.

„Ten odřezaný obličej, pokud něco podobného opravdu udělal, tak mi to připadá jako nějaký symbolický trest.“

„Ledaže máme tu čest s bestií utrženou ze řetězu,“ přisadil si Schulz, „nějakým zdejším vrtákem... kterej si plní svoje sny. Třeba ho to vzrušuje?“

Koschellu tato krutost na rozdíl od jeho podřízených vůbec nepřekvapovala ani nešokovala. Věděl, že lidé dokážou svým bližním provést daleko horší věci. Kdyby se podobně zavražděná oběť našla ve Vratislavi, nebylo by to tak neobvyklé. Koschellovi připadalo klíčové místo činu, to mělo velký význam. Zde, na místě, kde dávají lišky dobrou noc, na samém okraji všech zapadákovů, byla spáchána příšerná vražda. Oběť byla pověšena na věž na nejvyšším vrcholu v hrabství. Jako výčitka svědomí. Schulz měl v jednom pravdu. Na jednu vraždu je to velká dřina.

„Bez ohledu na to, jestli se oběť a vrah znali, musíme čekat špatné zprávy, pánové.“

„Co tím myslíte, šéfe?“

„Jednou mrtvolou to neskončí...“